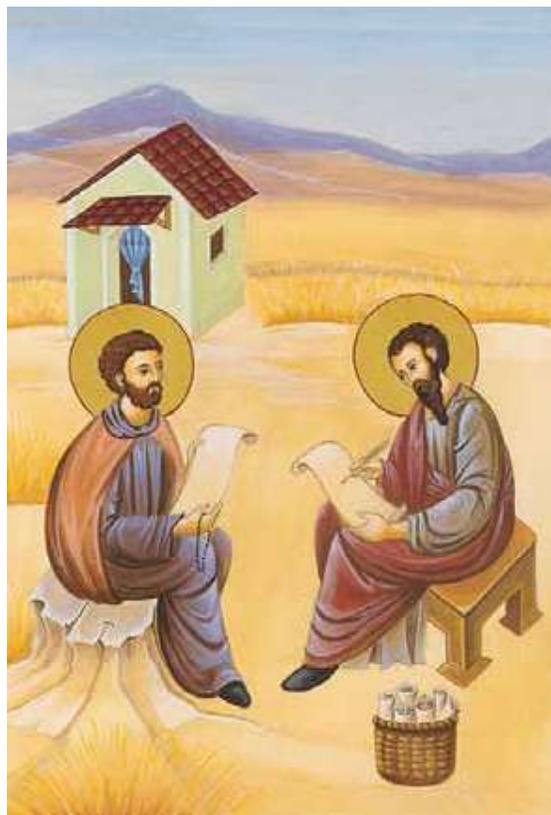

Ο Άγιος Βασίλειος στην Αθήνα διδάσκει στους νέους

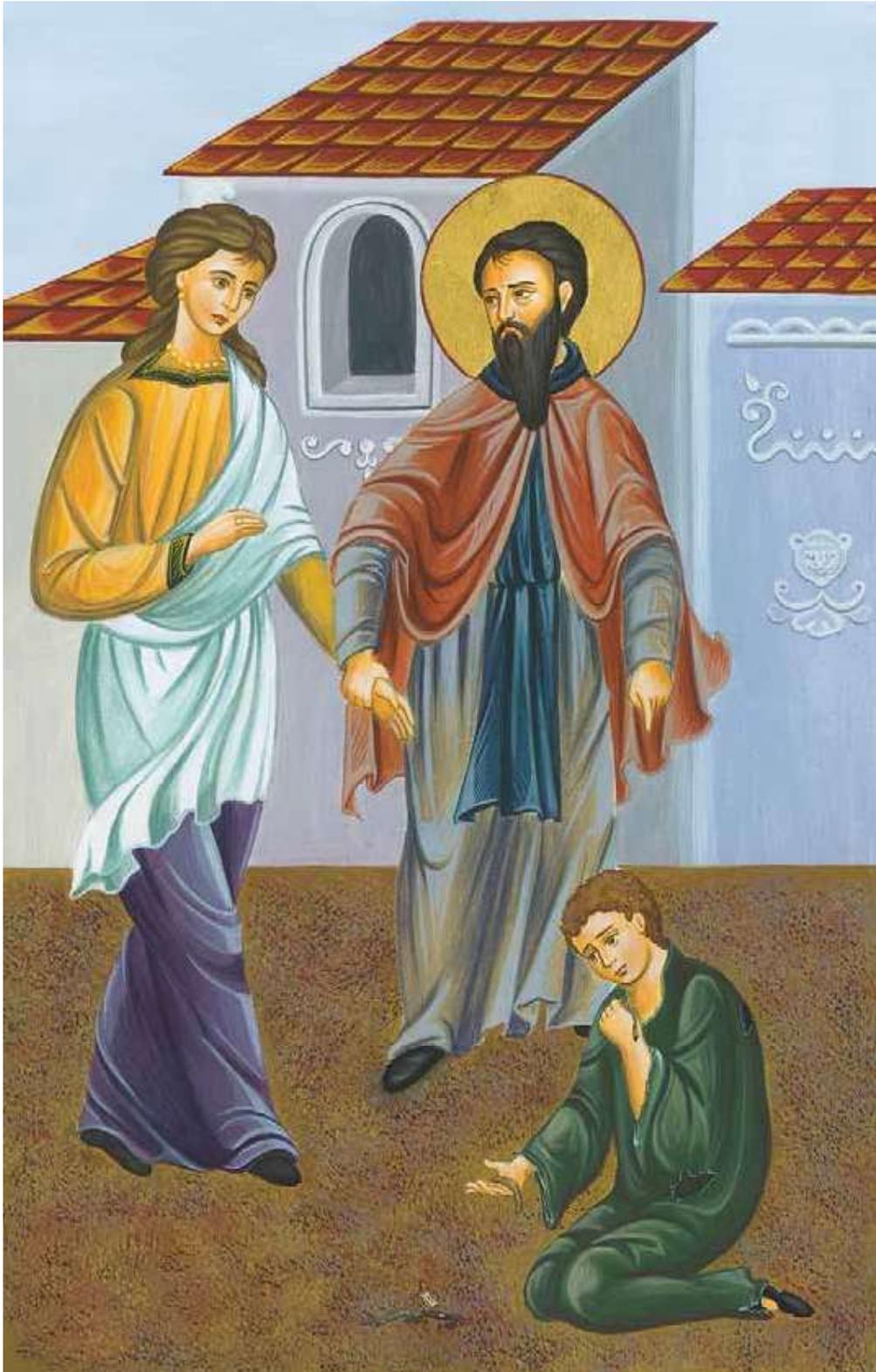
*Ο Άγιος Βασίλειος και ο Άγιος Γρηγόριος
στο ασκητήριο του Πόντου*

*Ο Άγιος Βασίλειος ταξιδεύει στην έρημο
και γνωρίζει τους μεγάλους ασκητές*

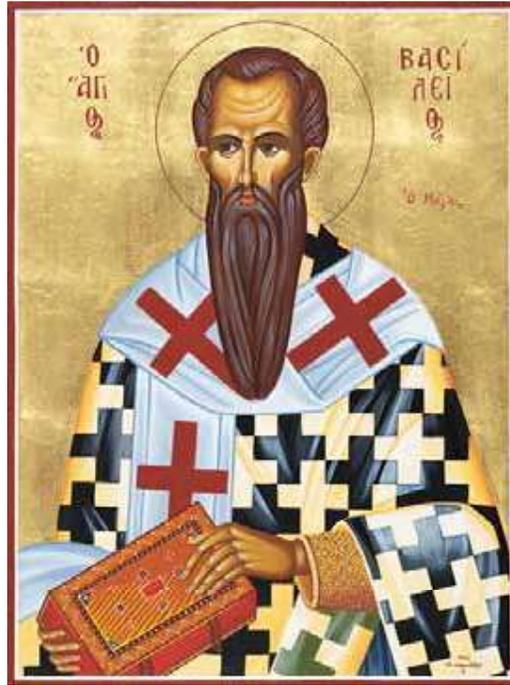

Ο Άγιος Βασίλειος ευλογεί τους ασθενείς

Ο Άγιος Βασίλειος αφυπνίζει την αρχόντισσα

Καισάρεια, έτος 367-368

Ο χειμώνας έπεσε βαρύς εφέτος σ' όλη την Καππαδοκία. Δεν ήταν μόνο το κρύο που πάγωνε ανθρώπους και ζώα, μα κάτι φοβερότερο, η πείνα. Το κακό είχε αρχίσει πιο μπροστά, με την ανομβρία. Τα γεννήματα ήταν λίγα και οι άνθρωποι στα χωριά πορευόντουσαν μ' ό,τι μπορεί να δώσει η γη χωρίς την ευλογία της βροχής. Στις μεγάλες πόλεις, τις εισαγωγές και εξαγωγές των τροφίμων και των ειδών πρώτης ανάγκης τις είχαν στα χέρια τους οι μεγαλέμποροι. Αυτοί οι άνθρωποι, έξυπνοι και προνοητικοί, γέμιζαν τις αποθήκες τους από καιρό πριν, και περίμεναν να δώσουν τα προϊόντα τους στην αγορά τη στιγμή που θα τ' αγόραζε ο κόσμος για χρυσάφι. Το μυστικό το ήξεραν καλά. Ο πεινασμένος πληρώνει όσο-όσο. Μπορεί να πουληθεί ολόκληρος για ένα πιάτο φαγητό και για μια χούφτα στάρι.

Ο Επίσκοπος Βασίλειος αδύνατος και σχεδόν πάντα άρρωστος. Η κατάσταση της υγείας του χειροτερεύει κάθε χειμώνα κι ας είναι μόλις 37 ετών. Φαίνεται γερασμένος.

Αυτός όμως που δε λύγισε μπροστά σε εχθρούς και αρρώστιες, λύγισε τώρα μπροστά στον ανθρώπινο πόνο. Η πείνα άρχισε να θερίζει ζωές. Εκείνος λειτουργεί και κάνει παρακλήσεις σε εκκλησίες άδειες. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι άρρωστοι και ανήμποροι. Μέρα-νύχτα κλαίει και προσεύχεται. Κάθε φορά που βγαίνει έξω, γίνεται χειρότερα. Η ευαίσθητη ψυχή του δεν μπορεί ν' αντέξει το δράμα που ζουν τα παιδιά, τα σβησμένα βλέμματά τους και τα σκελετωμένα κορμάκια. Τα κοκκαλιάρικα χέρια τους, που απλώνονται μπροστά του και περιμένουν, τον κυνηγούν μέρα και νύχτα. Δεν το αντέχει αυτός να ζει κι αυτά να πεθαίνουν.

Όσο και να προσεύχεται, μάννα εξ ουρανού δεν πέφτει. Αρχίζει να χτυπά τις πόρτες του κράτους.

- Δυστυχώς, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, του λένε. Έχουμε χάσει κάθε έλεγχο. Είμαστε στα χέρια των πλουσίων. Έχουν ανοίξει πια τις αποθήκες τους, αλλά τα πουλούν όλα στη μαύρη αγορά.

Το κράτος λοιπόν ανύπαρκτο. Από αρχές και εξουσία, ελπίδα καμιά. Οι άνθρωποι σκοτώνονται για λίγο σιτάρι. Πόσο αγριεύει η πείνα τον άνθρωπο! Πού είναι η όμορφη και πολιτισμένη Καισάρεια; Οι άνθρωποί της έγιναν χειρότεροι κι από θηρία. Μαζί με τους ανθρώπους αγριέψε και η φύση. Βλέπει ο Άγιος τους αγρούς και κλαίει για την ακαρπία τους. Βλέπει και τον ουρανό και στενάζει.

- Ο Θεός θέλει να μας αφανίσει, λένε οι πιστοί, απελπισμένοι.

- Όχι ευλογημένοι, μη βαρυγκωμάτε. Μια δοκιμασία είναι. Ας έχουμε για παράδειγμα τον πολύαθλο Ιώβ. Τόσα δεινά υπέφερε και δόξαζε τον Κύριο! Κάντε υπομονή. Μη χάνετε την πίστη και την ελπίδα σας στο Θεό.

Ο Επίσκοπος, από τη μια, συμβούλευε και καθοδηγούσε το ποίμνιό του, κι από την άλλη, έκλαιγε προσευχόμενος όλη τη νύχτα. «Κύριε, ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα, μὴ ἐγκαταλείπῃς με». Ὑστερα από μια τέτοια ολονύκτια αγρυπνία πήρε τη μεγάλη απόφαση, να πάει να πέσει στα πόδια των πλουσίων. Θα παρακαλέσει, θα ζητιανέψει, θα απειλήσει! Φτάνει μόνο να ταΐσει τα παιδιά.

- Τρελάθηκες, Βασίλειε! Ξέρεις με ποιους πας να τα βάλεις;

Εκείνος όμως δεν ακούει κανέναν. Το μόνο που σκέφτεται είναι τα παιδιά. Νιώθει μεγάλη ευθύνη απέναντί τους. Ακόμα και τα παιδιά των εχθρών του, που οι γονείς τους τον κυνηγούν, τα νοιάζεται και τα πονάει. Αυτό του δίνει τη δύναμη κι αρχίζει να χτυπά τις πόρτες των πλουσίων. Άλλοι του ανοίγουν και άλλοι όχι. Κάποιοι του δίνουν, αλλά είναι ψίχουλα μπροστά σε τόση ανάγκη. Τότε αποφασίζει να πάει στον πιο πλούσιο άρχοντα της πόλης. Ξέρει ότι, αν αυτός κάνει την αρχή, θα υποκύψουν και οι άλλοι. Ίσως ήταν λάθος του ν' αρχίσει από χαμηλά.

Ο άρχοντας δέχεται να τον ακούσει. Κανείς δεν μπορεί να αφηγήσει τον Μέγα Βασίλειο.

- Είσαι, αδελφέ μου, ο πρώτος άρχοντας σε όλη την Καππαδοκία. Έχεις μυαλό έξυπνο κι εμπορικό. Το σπίτι σου και οι αποθήκες σου έχουν όλα τα αγαθά. Ότι προστάξεις, γίνεται.

- Τι θέλεις από μένα, πατέρα Βασίλειε; Μίλα ξεκάθαρα.

- Θέλω να μου φτιάξεις ένα σύννεφο. Θέλω να επινοήσεις έναν έξυπνο τρόπο να πέσουν στη γη λίγες σταγόνες νερού. Θέλω να εξαναγκάσεις τη γη να καρποφορήσει.

- Ξέρεις καλά ότι κι όλα μου τα πλούτη να δώσω, δεν μπορώ να φτιάξω ένα σύννεφο. Όλα αυτά που μου ζητάς, μόνο ο Θεός μπορεί να στα δώσει.

- Ορθά μίλησες. Μόνο ο Θεός είναι πηγή χαρισμάτων. Αυτός βοήθησε κι εσένα και απολαμβάνεις σήμερα όλα αυτά τα αγαθά. Βλέπω τα παιδιά σου χαρούμενα να τρέχουν μέσα στο σπίτι. Γιατί δεν τα βγάζεις έξω στους δρόμους να δουν τ' άλλα παιδιά που πεθαίνουν; Σκέφτηκες ποτέ να ήσασταν εσείς στη θέση αυτών των ανθρώπων;

- Σταμάτα! Σταμάτα! Φωνάζει ο άρχοντας γεμάτος θυμό.

Μα εκείνος συνεχίζει:

- Μόνο το έλεος του Θεού θα ζητούσες τότε. Εξάλλου, το είπες και μόνος σου, δεν μπορείς να κάνεις ούτε ένα μικρό σύννεφο. Πόσο μάλλον να γλυτώσεις την οικογένειά σου από μια μεγάλη συμφορά! Κι αν έρθει η ώρα να ζητήσεις τη βοήθεια του Θεού, θα σου τη δώσει; Σκέψου, τι έδωσες εσύ, για να 'χεις το θάρρος να ζητήσεις; Ο Κύριος σου χάρισε πολλά αγαθά. Ο

τρόπος όμως που τα χρησιμοποιείς είναι ο σωστός; Μήπως γίνουν αιτία αυτά να χάσεις την ψυχή σου; Θυμήσου το τέλος του άφρονα πλούσιου.

- Πες μου ξεκάθαρα τι θέλεις.

Ο Άγιος τον κοιτάζει στα μάτια.

- Θέλω να σε βοηθήσω ν' αποχωριστείς λίγα από τα πλούτη σου που έχουν κολλήσει πάνω σου σαν βδέλλες.

- Πόσα θέλεις; Πόσους θα ταΐσεις;

- Όλους!

- Είσαι τρελός; Όλη η Καππαδοκία πεινάει.

- Θέλω να ταΐσω όλη την Καππαδοκία. Ή όλα ή τίποτα! Καταλαβαίνεις;

Ο άρχοντας χτυπά τη γροθιά του στο τραπέζι. Εκείνη την ώρα ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η γυναίκα του. Τον βλέπει να τρέμει και πάει κοντά του.

- Τι πάθατε;

- Τίποτα. Δεν είναι τίποτα. Συνόδευσε, σε παρακαλώ, έξω τον πατέρα Βασίλειο.

Η αρχόντισσα κάνει μια μικρή υπόκλιση προς το μέρος του.

- Περάστε από δω, πάτερ.

- Καλό θα ήταν να το ξανασκεφτείς, του λέει για τελευταία φορά καθώς τον ξεπροβοδίζει η αρχόντισσα.

Προχωρούν δίπλα-δίπλα.

- Το σπίτι σας είναι σωστό παλάτι!

- Υπάρχουν κι άλλα ωραιότερα.

- Θα θέλατε να είναι σαν τα άλλα;

- Ποιος δε θέλει πάντα το καλύτερο;

- Είναι αλήθεια ότι η επιθυμία δεν έχει όρια. Προσέξτε τη θάλασσα. Κι αυτή ακόμα έχει τα όριά της. Μόνο ο πλεονέκτης δεν έχει όριο. Όσα περισσότερα αποκτή, τόσα περισσότερα θέλει.

- Είναι αμαρτία λοιπόν να είναι κανείς πλούσιος;

- Όχι, βέβαια. Ο Θεός βοηθά τους πλούσιους ν' αποκτήσουν πολλά αγαθά, για να βοηθήσουν με τη σειρά τους τους φτωχούς. Άλλωστε ο πλούτος δεν είναι για απόλαυση, αλλά για σωστή διαχείριση.

- Μην ξεχνάτε ότι ο άντρας μου κι εγώ είμαστε χριστιανοί. Εκκλησιαζόμαστε συχνά και νηστεύουμε.

- Χαίρομαι που το ακούω. Για σκέψου όμως ποιο το όφελος να νηστεύεις, να προσεύχεσαι, να έχεις ευλάβεια και να μη βοηθάς το συνάνθρωπό σου; Μήπως τελικά η ψυχούλα σας ευφραίνεται μόνο με τα άψυχα υλικά αγαθά;

Η αρχόντισσα σταματά. Έχει γίνει κατακόκκινη και τον κοιτά στα μάτια.

- Τι θ' απολογηθείς, παιδί μου, στο δικαστήριο του Χριστού, όταν σε περικυκλώσουν οι αδικημένοι; Ποιος θα σε υπερασπιστεί; Της λέει με συμπόνια.

- Σταματήστε! Φτάνει. Δε θέλω ν' ακούσω τίποτα άλλο.

Του δείχνει την εξώπορτα.

- Περάστε.

Εκείνος κοντοστέκεται για λίγο. Πώς να φύγει με άδεια χέρια; Κάθε μέρα που περνά, μετράνε και νέα θύματα. Με μια γρήγορη κίνηση την αρπάζει από το χέρι και βίαια σχεδόν αρχίζουν να κατεβαίνουν δυο-δυο τα σκαλοπάτια.

- Αφήστε με! Τι κάνετε; Αφήστε με!

- Αφού δε σου αρέσει ν' ακούς, ίσως σου κάνει καλό να δεις με τα ίδια σου τα μάτια. Προχώρα, λοιπόν. Βγες από το χρυσό κλουβί σου να δεις τι γίνεται παραέξω.

- Είστε τρελός! Ο άντρας μου θα μάθει τι κάνατε και θα το πει στον αυτοκράτορα. Είναι φίλος του και θα σας συντρίψει.

- Εμένα μ' έχουν συντρίψει τα παιδιά που πεθαίνουν στους δρόμους!

Οι υπηρέτες βλέπουν έντρομοι τον μικροκαμωμένο παπά να σέρνει την αρχόντισσα. Πάνω στη βιασύνη τής έχουν φύγει τα χρυσά πασουμάκια της. Τρέχει ξωπίσω του, αναμαλλιασμένη, στους παγωμένους δρόμους. Σε λίγο σταματούν. Άνθρωποι και σκυλιά σκαλίζουν κάτι σκουπίδια και προσπαθούν να βρουν κάτι φαγώσιμο. Αηδιασμένη, γυρίζει το πρόσωπό της από την άλλη.

Την τραβά και πάλι απότομα και προχωρούν. Στο πρώτο φτωχόσπιτο που συναντά, ανοίγει την πόρτα και την σπρώχνει μέσα. Στη γωνιά δυο

παιδιά σκελετωμένα, σχεδόν αέρινα, έχουν αγκαλιάσει έναν κοκκαλιάρη σκύλο και προσπαθούν να ζεσταθούν. Η μάνα κάθεται παραδίπλα και θηλάζει ένα μωρό. Ο πατέρας Βασίλειος σκύβει και το παίρνει από την αγκαλιά της. Είναι πεθαμένο. Το ισχνό της στήθος στάζει αίμα. Η αρχόντισσα κοιτάζει τρομαγμένη. Πρώτη φορά στη ζωή της βλέπει μάτια άδεια και φοβάται. Η μάνα και τα παιδιά απλώνουν τα χέρια προς το μέρος της. Δεν αντέχει. Βάζει μια δυνατή κραυγή και έντρομη βγαίνει προς τα έξω κλαίγοντας. Εκείνος την ακολουθεί.

- Κι ακόμα δεν είδες τίποτα, καλή μου κυρά, τίποτα!...

Εκείνη συνεχίζει να κλαίει.

- Δείξε λίγη συμπόνια. Δώσε ψωμί στον πεινασμένο και θα λάβεις ζωή αιώνια. Αυτός που σκόρπισε και έδωσε στους φτωχούς, έχει δικαιοσύνη που μένει στον αιώνα.

Τρεις καβαλάρηδες φτάνουν εκείνη τη στιγμή και σταματούν μπροστά τους. Ο άρχοντας κατεβαίνει και μ' ένα βελούδινο μανδύα σκεπάζει τη γυναίκα του. Εκείνη, πριν πάει μαζί του, βγάζει από το λαιμό και τα χέρια της τα χρυσά κοσμήματά της. Ανοίγει την πόρτα και τ' αφήνει μπροστά στα πόδια της σκελετωμένης γυναίκας. Αυτή κάνει μια μικρή κίνηση να χαϊδέψει το αφράτο χεράκι της αρχόντισσας, αλλά δεν το τολμά.

Αρκετός κόσμος άρχισε να μαζεύεται γύρω τους. Ο άρχοντας παίρνει αγκαλιά τη γυναίκα του και βάζοντάς την πάνω στο άλογο, του λέει:

- Αυτό, Βασίλειε, θα μου το πληρώσεις. Πολύ σύντομα και πολύ ακριβά!

- Θα περιμένω.

- Αύριο κιόλας!

- Ας είναι κι αύριο, λέει, και, καθώς τα πόδια του άλλο δεν τον βαστούν, κάθεται κάτω.

Οι καβαλάρηδες ξεκινούν. Η αρχόντισσα κοιτάζει τον πατέρα Βασίλειο μέχρι που χάνεται στη στροφή του δρόμου. Δυο άνδρες πάνε κοντά του και τον βοηθούν να σηκωθεί, να πάει σπίτι του.

Τα νέα έτρεξαν σ' όλη την Καισάρεια από στόμα σε στόμα. Οι πλούσιοι σκέφτονται και συσκέπτονται. Η εξουσία περιμένει διαταγές. Οι φτωχοί

μιλάνε για τον μεγάλο αυτόν άνδρα που τολμά και μιλά, χωρίς να φοβάται κανέναν. Ο λόγος του πότε γίνεται χάδι και πότε μαχαίρι. Άλλοτε παρακαλεί και άλλοτε φοβερίζει.

Η αυγή βρίσκει τον πατέρα Βασίλειο να προσεύχεται.

- Γεννηθήτω το θέλημά Σου, Κύριε.

Οι άρχοντες τον καλούν. Εκείνος περιμένει ν' ακούσει την απόφαση. Είναι έτοιμος για όλα.

- Οι αποθήκες μας είναι ανοιχτές. Πάρε όσα τρόφιμα θέλεις και τάισε τον κόσμο. Όλα είναι στη διάθεσή σου. Το μόνο που θέλουμε είναι να τα διαχειριστείς όλα εσύ.

- Δόξα Σοι, Κύριε, Δόξα Σοι! φελλίζει συγκινημένος και από τα μάτια του τρέχουν δάκρυα.

Για πότε άναψαν οι φωτιές στους φούρνους και στήθηκαν τα καζάνια ούτε κι ο ίδιος ο Άγιος δεν το κατάλαβε. Πού τη βρήκε τόση δύναμη! Η αρρώστια του τον ξέχασε ή μάλλον την ξέχασε αυτός. Άρχισε να μοιράζει τροφές και να ταΐζει τα παιδιά. Όλος ο κόσμος είναι κοντά του και τον βοηθάει. Ο ίδιος φροντίζει τα πάντα. Ακόμα και το μαγείρεμα. Η διανομή κρατάει μέχρι το βράδυ. Ο ήλιος κοντεύει να δύσει κι αυτός σταματημό δεν έχει. Κάποια στιγμή τον πλησιάζει μια μαγείρισσα.

- Πάτερ, σας παρακαλώ, φάτε κι εσείς κάτι, γιατί σε λίγο θα σωριαστείτε κάτω.

Απλώνει το χέρι να πάρει το λίγο φαγητό και την κοιτάζει. Φοράει μια μακριά ποδιά. Τα μαλλιά της είναι δεμένα με μια μαντήλα και τα μανίκια ανασκουμπωμένα.

- Εσείς είστε, εσείς αρχόντισσα;

- Εγώ είμαι, πάτερ μου, εγώ η ταλαίπωρη.

- Παιδί μου, καλά που σε βρήκα. Θέλω να σ' ευχαριστήσω για όλα.

- Εσείς να με ευχαριστήσετε εμένα ή εγώ εσάς; Σήμερα ένιωσα άνθρωπος για πρώτη φορά, σήμερα γεννήθηκα. Να εύχεστε, πάτερ μου, να προσεύχεστε και για μας τους πλούσιους. Μη μας ξεχνάτε.

- Παιδί μου, να είσαι πάντα γενναιόδωρη. Είναι ανώτερο το καλό το όνομα παρά ο πολύς ο πλούτος. Άλλη φορά μην περιμένετε έλλειψη σίτου για ν' ανοίξετε τις αποθήκες σας. Μην εκμεταλλεύεστε ανθρώπινες συμφορές. Ότι δίνεις, ο Θεός θα σου το δώσει με άλλον τρόπο και πολύ περισσότερο. Από σήμερα θησαύριζε για την οικογένειά σου θησαυρό στον ουρανό.

Με σεβασμό σκύβει και του φιλά το χέρι και εκείνος την ευλογεί.

«Κύριε, ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα καὶ οὐκ ἐγκατέλιπές με».

Οι προστάτες των μαθητών

Το σχολείο με κουράζει
και πολλές φορές το
βαριέμαι κιόλας!

Οι Τρεις Ιεράρχες σπουδάζοντας
ανακάλυψαν την αγάπη του Θεού
κρυμμένη παντού, στη γλώσσα μας,
στην ποίηση, στα μαθηματικά,
στη φυσική...

Μαμά, σήμερα δεν
έχουμε κανονικό μάθημα!
Γιορτάζουν οι
Τρεις Ιεράρχες!

Ἀπολυτίκιο Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἦχος α΄

Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας τῆς τρισηλίου Θεότητος,
τοὺς τὴν οἰκουμένην ἀκτίσι, δογμάτων θείων πυρσεύσαντας,
τοὺς μελιρρύτους ποταμοὺς τῆς σοφίας,
τοὺς τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντας,
Βασίλειον τὸν μέγαν καὶ τὸν θεολόγον Γρηγόριον,
σὺν τῷ κλεινῷ Ἰωάννῃ, τῷ τὴν γλῶτταν χρυσορρήμονι,
πάντες οἱ τῶν λόγων αὐτῶν ἐρασταί,
συνελθόντες, ὕμνοις τιμήσωμεν·
αὐτοὶ γὰρ τῇ Τριάδι ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσιν.

Οι Τρεις Ιεράρχες

Στις 30 Ιανουαρίου η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη των Τριών Ιεραρχών: του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, του Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου και του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Γιατί όμως τους γιορτάζουμε όλους μαζί, αφού ο καθένας έχει και τη δική του ξεχωριστή γιορτή; Επειδή συνέβη το εξής θαυμαστό γεγονός. Πριν από πολλά χρόνια οι Χριστιανοί διαφωνούσαν για το ποιος από τους τρεις Αγίους είναι ανώτερος ενώπιον του Θεού. Είχαν μάλιστα χωριστεί σε Γρηγορίτες, Βασιλείτες και Ιωαννίτες. Τότε, οι Τρεις Ιεράρχες φανερώθηκαν σε έναν σοφό επίσκοπο της εποχής, τον Ιωάννη, και του είπαν: «Εμείς είμαστε κοντά στον Θεό και καμία διαμάχη δεν υπάρχει ανάμεσα μας. Πρώτος μεταξύ μας δεν υπάρχει, αλλά, εάν τον έναν επικαλεστείς, και οι άλλοι δύο θα ακολουθήσουν. Γι' αυτό πρόσταξε όσους φιλονικούν να ειρηνεύσουν, γιατί αυτό ήταν το θέλημα μας, όταν ήμασταν στη γη και τώρα που είμαστε στον ουρανό να υπάρχει ομόνοια μεταξύ των πιστών. Επίσης, καθιέρωσε μια γιορτή κοινή και για τους τρεις κι εμείς θα μεσιτεύουμε στον Θεό για όσους γιορτάζουν τη μνήμη μας εκείνη την ημέρα». Μ' αυτήν την ξεχωριστή επέμβαση των Αγίων σταμάτησαν οι φιλονικίες.

Αναρωτηθήκατε ποτέ, παιδιά, γιατί η Εκκλησία μας όρισε τους τρεις αυτούς Αγίους ως προστάτες των μαθητών, ενώ υπήρξαν κι άλλοι σοφοί και σπουδαγμένοι Άγιοι; Ίσως, γιατί αυτοί οι Άγιοι μας δίδαξαν με το δικό τους παράδειγμα, αλλά και μέσα από τα πολλά έργα που έγραψαν πώς μπορούμε μέσα από τη σοφία του κόσμου να οδηγηθούμε στην αληθινή σοφία του Θεού.

Ας πάρουμε μια μικρή γεύση από την αγιότητα της ζωής του Αγίου Γρηγορίου καθώς για τον Άγιο Βασίλειο μπορείτε να ακούσετε στο cd, ενώ για τον Άγιο Ιωάννη θα μάθετε σε κάποιο άλλο «Γιορτάζω, τραγουδώ, παίζω, δημιουργώ».

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος αγαπούσε πολύ να ζει ως απλός μοναχός μέσα στην ησυχία της ερήμου. Εκεί, μπορούσε να προσεύχεται και να γράφει ποιήματα απερίσπαστος. Όσο όμως αυτός απέφευγε τη δόξα και τις τιμές, τόσο οι πιστοί χριστιανοί τον αναζητούσαν για να τους συμβουλευτεί και να τους καθοδηγήσει στην ορθόδοξη πίστη.

Εκείνα τα χρόνια οι αιρετικοί είχαν κατακλύσει τις πόλεις, διαδίδοντας ψεύτικες διδασκαλίες για τον Χριστό μας, και προσπαθούσαν να αφανίσουν τους αληθινούς χριστιανούς. Βλέποντας το μεγάλο αυτό κίνδυνο, ο Άγιος Γρηγόριος δέχτηκε ν' αφήσει την ησυχία της ερήμου, για να γίνει Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και να προστατέψει, ως καλός ποιμένας, τα παιδιά της Εκκλησίας από το ψέμα και την αίρεση.

Ο πόλεμος, ωστόσο, και από τις δύο πλευρές ήταν σκληρός. Από τη μια, ο Άγιος Γρηγόριος με όπλο του την προσευχή και την αγάπη για την Εκκλησία και από την άλλη, οι αιρετικοί με τις πονηριές και τις αγριότητες τους. Ποιος άραγε θα έβγαине νικητής;

Οι πιο φανατικοί αιρετικοί κατάλαβαν ότι, εάν έβγαζαν από τη μέση τον Άγιο Γρηγόριο, η Κωνσταντινούπολη θα ήταν δική τους. Έτσι πλησίασαν έναν φτωχό νεαρό και του είπαν με θράσος:

– Θέλουμε να σκοτώσεις τον Πατριάρχη! Κι εμείς θα σου δώσουμε πολλά χρήματα, ώστε να μη ξαναπεινάσεις. Τα' χουμε κανονίσει όλα. Δεν πρόκειται να σε πιάσουν!

– Σύμφωνα, θα το κάνω! απάντησε αυτός, χωρίς να το καλοσκεφτεί.

Έτσι, την άλλη μέρα, όταν βράδιασε, ο τολμηρός νεαρός τρύπωσε στο ταπεινό σπιτάκι του Αγίου. Ο Άγιος Γρηγόριος, που εκείνη την ώρα προσευχόταν γονατιστός, στράφηκε και κοίταξε τον επισκέπτη γεμάτος πρα-
ότητα και αγάπη.

– Τι θα ήθελες παιδί μου; τον ρώτησε ήσυχα.

Ο νεαρός έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα, ανίκανος να προχωρήσει στο έγκλημα που σχεδίαζε. Το μαχαίρι έπεσε από τα χέρια του και δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του.

– Συγχώρησε με, άγιε γέροντα, ψιθύρισε.

– Ηρέμησε, παιδί μου, το 'χω κιόλας ξεχάσει. Μόνο σε παρακαλώ μην κάνεις πια παρέα με τους αιρετικούς, αλλά να 'ρχεσαι κοντά μου να με βοηθάς κι εγώ θα σε φροντίσω σαν παιδί μου. Από 'κείνη τη στιγμή, λοιπόν, ο νέος άλλαξε ζωή κι έμεινε πιστός κοντά στον Άγιο Γρηγόριο.

Με τέτοιους προστάτες και βοηθούς το διάβασμα γίνεται πανηγύρι!

Ώρα για παιχνίδι!

Χρωμάτισε ό,τι έχει σχέση με τον Άγιο Βασίλειο κόκκινο,
με τον Άγιο Ιωάννη πράσινο και με τον Άγιο Γρηγόριο μπλε.

